

SLADKÝ ŽIVOT

Rachael Thomasová

Struny
lásky

RACHAEL THOMASOVÁ

STRUNY LÁSKY

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

Podruhé se v tomto měsíci setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, s nimiž se řízením osudu seznámil až v jejich dospělosti, se dobře provdají... i kdyby nechtěly!

Minulý měsíc, možná si ještě vzpomenete, to byl příběh nazvaný Vila na pobřeží, v němž se se svým osudem setkala Winnie. A abychom nezapomínali na to, že pár jsou vždycky dva, tak pochopitelně i Eros, její šéf a milenec... a taky otec jejího dítěte.

Tento měsíc se panovačný dědeček rozhodl, že jeho vnučku Vivi si za manželku vezme Raffaele... aby odčinil to, jak se k ní v minulosti zachoval. Je v tom ale háček... a v tom háčku je další háček. Jaký, na to už musíte přijít sama! Příběh se jmenuje Snoubenkou na chvíli.

Vždycky rád v dopise upozorňuji na knížky na pokračování, to ale neznamená, že by mé další příběhy v tomto měsíci byly nějaké popelky. Leda snad v tom smyslu, že hrdinka každé z nich se v jednu chvíli promění na princeznu. Aspoň pro toho pravého prince!

S láskou

Váš Harlequin

Rachael Thomasová

STRUNY LÁSKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Seducing His Convenient Innocent

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Rachael Thomas
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5176-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5184-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5180-8 (PDF)

PROLOG

Jaro v Londýně

Lysandros Drakasis sledoval Riu Armstrongovou, ženu, po které neuvěřitelně toužil, jak si sedá ke klavíru. V sále to zašumělo. Všichni už nedočkavě čekali, až začne recitál, který připravil pro své klienty v jednom z prestižních londýnských hotelů.

Ria byla krásná. Z její vysoké, štíhlé postavy vyzařovala elegance, a když se posadila ke klavíru, okamžitě na sebe upoutala pozornost. Všichni ostatní v sále čekali, až začne hrát, ale Lysandros si v duchu představoval, jak ji drží v náručí a líbá ho s vášní, kterou v sobě ještě pořád potlačovala. A právě to mu působilo čím dál větší muka.

Když je jeho mladší sestra Xena vzájemně představila, tvrdila, že by byli jeden pro druhého doslova stvoření. A Lysandros se v posledních dvou měsících opravdu stal vedle téhle okouzující krásky ztělesněním skutečného džentlmena. Snažil se být trpělivý a nechat na Rie, aby sama určovala, jak se bude jejich vztah vyvíjet. Nebyl to jeho styl, ale tohle bylo poprvé od jeho zasnoubení s Kyrou před deseti lety, které skončilo katastrofou, kdy toužil po něčem víc než jen pouhém fyzickém uspokojení.

Neobvyklá zdrženlivost, která doprovázela od

začátku jejich vztah, měla ale vážné vedlejší účinky. Protože prozatím nedošlo k ničemu jinému než polibkům, popouštěl čím dál víc uzdu své fantazii. V duchu si představoval jejich nahá těla, svíjející se vášní, a když se Ria začala dotýkat kláves, zavřel oči a snažil se zkrotit touhu a nemyslet na to, jaké by to bylo, kdyby se dotýkala jeho.

Ria ho varovala už v prvním okamžiku, když před ní dal najevo svůj zájem, že musí denně několik hodin cvičit a na nic jiného jí moc nezbývá čas. Později pak právě tohle uváděla jako důvod, proč není ještě připravená posunout jejich vztah někam dál. Ale teď se blížilo léto a koncertní sezona se chýlila ke konci. Lysandros byl rozhodnutý odvézt ji pryč, do svého domu v Řecku. A tam chtěl, aby jejich vzájemná přitažlivost rozkvetla stejně jako květiny na jeho ostrovním útočišti.

Sálem se rozlehl bouřlivý potlesk, který ho konečně vytrhl z přemýšlení. Jak dlouho už byl pohlcený myšlenkami na Riu a na to, aby konečně byla jeho?

Vstala a s úsměvem se uklonila, potěšená tím, že obecenstvo její hru ocenilo. Byla rychle stoupající hvězdou ve světě klasické hudby a podobná představení považovala za způsob, jak získat nové posluchače.

Hosté začali pomalu odcházet do hotelové restaurace nebo baru. Lysandros zamířil k velkému černému klavíru, kde si Ria skládala noty. Zvedla hlavu, usmála se na něj, a on skoro uvěřil, že by opravdu mohla být tou ženou, která by ho dokázala znovu přimět věřit v lásku, přestože právě o tuhle víru ho před lety jeho bývalá snoubenka Kyra připravila.

„Vynikající program, Lysandre.“ Samuel Andrews, muž, se kterým právě podepsal lukrativní dohodu na koupi deseti luxusních jachet pro svoji společnost, svým ochraptělým hlasem narušil kouzlo okamžiku.

„Ano.“ Zadíval se na postaršího muže, ale pak

znovu obrátil pozornost k Rie, která už byla na odchodu. Nemohl ji nechat jít, aniž by jí řekl, jak nádherně hrála. A pozval ji na večeři. „Ale teď mě prosím omluvte.“

Nečekal na odpověď. Nezáleželo mu na ničem jiném než být s Riou. Za pár dní se vrátí do Řecku, kde měl na následujících několik týdnů domluvenou řadu pracovních schůzek, a ohromeně si uvědomil, jak moc mu bude Ria chybět.

Zadívala se na něj a její plachý úsměv ho jen ještě víc utvrdil v tom, že společně strávený čas v Řecku je přesně tím, co oba potřebují.

„Byla jsi úžasná,“ řekl, když došel až ke klavíru. „Hraješ nádherně.“ V dlouhých černých šatech jí to neuvěřitelně slušelo. Jedno rameno měla holé, hedvábná látka jí obepínala ňadra a druhé rameno zakrýval jen úzký proužek hedvábí. Vlasy měla vyčesané do drdolu, který mu připadal hrozně sexy. V duchu si okamžitě představoval, jak by jí vlasy při vášnivém milování rozpustil.

Vzala do ruky poslední list s notami a znovu se na něj usmála. „Děkuju ti.“ Její hlas zněl skoro škádlivě a v očích se jí zajiskřilo. Skoro jako kdyby s ním flirtovala. Snad konečně prolomil její zdrženlivost. Už brzy tahle nevinná kráska spočine v jeho náručí. Při té představě se mu rozbušilo srdce. „Znamená to, že mě dneska vezmeš na večeři?“

Přistoupil k ní ještě o něco blíž. Odhrnul jí pramínek vlasů z obličej a palcem jí zvedl bradu. Než jí odpověděl, letmo ji políbil. „Nepochybně. Obzvlášť když se musím koncem týdne vrátit zpátky do Řecku.“

„Už tak brzy?“ Hlas měla ochraptělý. Bylo na ní poznat, že po něm touží stejně jako on po ní.

„Ano, *agape mou*, tak brzy.“ Hrozně rád by ji vzal do náruče a líbal ji tak dlouho, dokud by ji konečně nezbavil poslední špetky zdrženlivosti.

„Musím se teď sejít s dirigentem. Hans se mnou chce projít pár věcí, ale pak budu volná.“ Zarazila se. „A budeme si moc užít posledních pár společných večerů. A nocí.“

Nocí? Neuniklo mu, že se celá začervenala, když to slovo vyslovila. A že cudně sklopila řasy. Hlasitě polkl a snažil se ovládnout. Nejradši by ji líbal tak dlouho, dokud by je oba nepohltila vášeň.

„Ano, Lysandře,“ zašeptala ochraptěle. Přistoupila k němu blíž, upřeně se na něj zadívala a zajiskřilo to mezi nimi napětím. Měla vůbec tušení, co s ním právě dělá? Jak ho mučí? „Chci dneska večer být s tebou. A všechny ostatní večery.“

Pohlédl jí do očí. „Jsi si jistá?“ zeptal se tiše. Chtěl, aby věděla, že je ochotný ještě čekat. Že je připravený se jí přizpůsobit.

„Absolutně,“ odpověděla naprosto přesvědčivě. Nic jiného nepotřeboval. Dneska večer bude tahle krásná žena konečně jeho.

Něžně ji políbil, a když jeho polibek vášnivě opětovala, jen stěží se přinutil odstoupit od ní stranou. „Postarám se o to, aby pro tebe dnešní večer byl opravdu výjimečný, *agape mou*.“

„Bude mi stačit být s tebou.“ Začervenala se. „Ale nejdřív musím vyřídit tohle,“ řekla a ukázala na noty v ruce. „A ty by sis měl mezitím promluvit se svými hosty.“

Díval se za ní, jak odchází. Cestou se za ním ještě s úsměvem ohlédla. Vypadala spokojeně a šťastně. A stejně šťastně se cítil i on sám od té doby, co s Riou začal chodit.

Jeho sestra Xena byla už od prvního okamžiku, kdy ty dva dala dohromady, přesvědčená, že je jen otázkou času, kdy se spolu zasnoubí.

Ria už se nemohla dočkat večera a těšila se, co jí

přinese. Byla připravená odevzdat své panenství muži, který pro ni byl vším. Možná, že to byl bratr její nejlepší kamarádky a už byl jednou zasnoubený, ale byl to zároveň člověk, který ji probudil k životu. Přestože věděla, že nehledá žádný dlouhodobý vztah ani citový závazek, byl to muž, se kterým prostě chtěla být.

Otevřela dveře velkého sálu, kde probíhaly zkoušky, a přešla po parketách ke klavíru. Zvuk jejích podpatků se rozléhal prázdnou místností.

Hans trval na tom, že spolu projdou některé ze skladeb na poslední koncerty sezony. Přišla dřív, a proto si mohla chvíli zahrát jen tak pro radost.

Nechtěla ztrácet čas a převlékat se z dlouhých černých šatů. Přála si mít tuhle schůzku co nejdřív za sebou a vrátit se zpátky k Lysandrovi. Poprvé v životě jí vadilo, že musí řešit práci a nemůže být někde jinde. A dělat něco jiného, na co konečně už byla připravená.

I když věděla, že Lysandros o ni má zájem jen po fyzické stránce, chtěla s ním být. A okusit vášeň, kterou prozatím nikdy nepoznala.

Když se posadila ke klavíru, myslela na Lysandra a na to, jak ji políbil, než odešla. I kdyby jí neslíbil, že dnešní večer pro ni bude výjimečný, poznala to z jeho polibku.

Začala hrát a snažila se vyjádřit všechny své pocity hudbou.

Když skončila, celé její tělo se chvělo touhou po Lysandrovi. Zavřela oči a složila obě ruce do klína.

„Tohle bylo nádherné.“ Za jejími zády se ozval Hansův hlas.

Otočila se, dotčená, že ji vyrušil.

Připadala si hrozně zranitelná. Díval se na ni, když dala průchod svým emocím a vyznala se ze svých citů k Lysandrovi hudbou.

„Měl jste mi říct, že jste tady.“ Nedokázala ovládnout podráždění.

„A zničit tak kouzlo okamžiku?“ Sklouzl po ní pohledem. „Vypadala jste krásně. Plná vášně.“

Přistoupil k ní ještě blíž a Ria se snad poprvé v životě cítila ohrožená mužskou přítomností. Byl z něj cítit alkohol a ani trochu se jí nelíbilo, jak se na ni díval. V duchu se celá zachvěla, ale snažila se uklidnit, že možná reaguje přehnaně. Že ji prostě jen zaskočil.

„Co jste se mnou chtěl probrat?“ vyhrkla. Zoufale se snažila vrátit zpátky k pracovním záležitostem.

„Něco mi zahrajte.“ Znělo to, jako kdyby ji popíchoval. Jako kdyby věděl, že předtím hrála pro někoho jiného. Pro Lysandra.

Hlasitě polkla a snažila se uklidnit. Když začala listovat notami, cítila, že k ní mezitím přistoupil ještě blíž. Zadívala se přes otevřený klavír směrem k arkýřovému oknu, kterým byl vidět rozlehlý park, probouzející se po zimě znovu k životu. V létě tady všude bude zase plno lidí, ale teď byl úplně prázdný.

„Třeba tohle,“ řekl, když se jí naklonil přes rameno a jeden list s notami vzal do ruky.

Hraj, nabádala se v duchu. Prostě hraj a on ustoupí stranou.

Zhluboka se nadechla a položila zlehka prsty na klávesy. Po několika vteřinách napjatého ticha začala hrát. Nejdřív nejistě a strojeně, protože Hans se ani nepohnul. Ale jak hudba plynula, postupně se začala uvolňovat a zvuky klavíru se začaly linout rozlehlým sálem s klenutým stropem.

Když dohrála, nechala oči sklopené ke klávesám. Neodvážila se zvednout hlavu a podívat se na něj.

Když jí položil ruku na holé rameno, ztuhla a vytřeštila oči. Co to dělá?

Otočila se a zadívala se na jeho ruku, neschopná sebemenšího pohybu. Měla by vstát a odejít, ale nemohla. Byla doslova paralyzovaná strachem.

Posunul ruku níž, až na její hrudník. Zajíkla se

a snažila se uhnout před ním dozadu, ale narazila na jeho pevné tělo.

„Ne,“ vykřikla a chytila ho za ruku, když ji posunul nebezpečně níž. Pod látku jejích šatů. Instinktivně se přikrčila, jako kdyby doufala, že mu to zabrání v tom, co chtěl udělat. Pak ucítila jeho ruku na svém nadru.

„Co to děláte?“ vykřikla.

Její zoufalý hlas se rozlehl prázdnou místností. Snažila se před ním uhnout, ale uchopil ji za nadro o to pevněji, až jejím tělem projela palčivá bolest. Cítila, že je v pasti.

„Dám vám, co chcete.“ Jeho hlas se změnil. Zdrsněl a zněl skoro výhružně. Obličej měl těsně vedle jejího a jeho dech byl cítit alkoholem.

„Ne. Ne. Tohle nechci.“ Snažila se mu vytrhnout, ale on ji sevřel o to pevněji.

„Nestydte se, Rio. Víím, že to chcete.“ Sáhl jí na nadro.

Začal se jí zvedat žaludek. Musí to okamžitě zastavit. Utéct.

Opřela se o klavír a místností se rozlehl falešný tón. Konečně se jí podařilo se mu vytrhnout, ale byla tak ohromená tím, co se právě stalo, že se nedokázala vůbec pohnout. Zůstala stát na místě jako zkamenělá a z čela jí stékaly pramínky potu.

Uvědomila si svou chybu příliš pozdě. Měla utéct, dokud měla šanci. Udělal jeden rychlý krok, přitiskl ji svým tělem ke klavíru a drsně se zmocnil jejích úst. Vyhrnul jí šaty, jednou rukou ji uchopil za stehno a přitiskl si ji k sobě ještě víc.

Zvuk trhajících šatů ji konečně podnítil k akci. Vší silou ho od sebe odstrčila. „Nedotýkejte se mě.“

Měl ale moc velkou sílu. „Líbí se mi, když se ženy brání,“ řekl a snažil se ji políbit na krk.

„Ne,“ vykřikla. Zachvátila ji panika. Ne, nesmí

dopustit, aby jí něco udělal. Nesmí. „Ne. Přestaňte,“ vykřikla znovu, o poznání hlasitěji.

„Co se to tu kčertu děje?“ S jejím výkřikem se najednou prolínal jiný hlas. Hans ji okamžitě pustil. Vydechla nahlas úlevou, když ji přestal drtit vahou svého těla. A když pak sledovala, jak Hanse dva další členové orchestru od ní odtahují, zachvátil ji vztek. A pak šok.

Celé to trvalo sotva pár minut, ale připadalo jí, jako kdyby to byly dlouhé hodiny. Sesunula se na zem a rukama svírala stoličku od klavíru, jako kdyby to byla její poslední záchrana, než se utopí v moři.

Složila si hlavu do dlaní. Nechtěla se dívat, jak se její zachránci perou s Hansem, který u toho hlasitě nadává. Jak může tvrdit, že ho sama svedla? Že to chtěla? Dělal se jí z jeho slov zle.

Po tvářích jí začaly stékat slzy. Co se to proboha stalo?

„Ublížil vám?“ Ženský hlas, tichý, ale plný hněvu, ji přiměl zvednout obličej. Ria se rozhlédla kolem sebe jako vyděšený králíček. „Už je pryč.“

„Díkybohu.“ Začala se nekontrolovatelně trást. „Bůh ví, co by mi udělal, kdybyste se tu neobjevili.“

„Je to bastard,“ vybuchla ta žena. „Díkybohu, že se na tenhle sál udělala dvojí rezervace a měla jsem s sebou Philipa a Joshe.“

„Dvojí rezervace?“ Zmateně zvedla hlavu. Najednou vůbec nevěděla, kde vlastně je. Nic jí nedávalo smysl.

Starší paní jí dala svoje sako kolem ramen, ale Ria se nepřestávala chvět. „Už se nebojte. Jste v bezpečí. A jakmile sem dorazí policie, zatknou ho a už nikdy to nebude moct nikomu znovu udělat.“

„Co tím myslíte?“ Vytřeštila oči strachem.

„Policie bude potřebovat vaše prohlášení, jakmile budete schopná promluvit.“

„Policie?“

„Ano. Zavolala jsem je, zatímco se Philip s Joshem snažili ho od vás odtrhnout.“

Ria si konečně uvědomila, kdo ta žena je. Judith Jonesová, jedna z nejnovějších členek orchestru, skvělá dirigentka a teď i její záchránkyně.

Když se Ria pokusila vstát, utržený kus šatů dopadl vedle ní na zem. Zajíkla se. Tohle jí udělal? Hans? „Moje šaty.“

Judith ji objala. „Šaty nejsou důležité, Rio. Podstatné je, že jsme vás našli včas.“

Rie se znovu draly do očí slzy, když si uvědomila význam Juditiných slov. „Kdybyste nepřišli...“ Tu větu ani nedokázala dokončit.

„Ale my jsme přišli,“ snažila se ji uklidnit. „A vy můžete všechno nahlásit policii.“

„Ano,“ přikývla Ria roztřeseným hlasem.

„Až to uděláte, odvezu vás k sobě domů. Dneska večer se o vás osobně postarám – pokud tedy neexistuje někdo jiný, s kým byste byla radši, protože sama byste rozhodně být neměla.“

„Ne,“ zašeptala Ria smutně. Jak by mohla teď jít k Lysandrovi? Po všem, co mu právě slíbila? Nemohla by s ním teď strávit noc. Nedokázala by se s ním ani setkat, natož mu říct, co se stalo. Xena měla dneska večer svůj program a stejně by se jí nemohla s ničím svěřit. „Ne, nikdo mě doma dnes nečeká.“

„Tak jsme dohodnuté. Zůstanete se mnou,“ prohlásila Judith.

Ria se pousmála. Měla strávit dnešní večer s Lysandrem. Měla konečně poznat, jaký to je pocit, když se žena odevzdá muži. Ale jak by to teď mohla udělat? Jak by mohla komukoli dovolit, aby se jí znovu dotkl? I kdyby to byl muž, do kterého cítila, že se zamilovala?

PRVNÍ KAPITOLA

Uběhlo už víc než šest týdnů od chvíle, kdy se Ria naposledy setkala s Lysandrem. Šest týdnů od okamžiku, kdy mu s nově nalezeným sebevědomím sdělila, že by si s ním přála strávit celou noc.

A taky šest týdnů od chvíle, kdy se jí zhroutil celý svět a zhasla v ní poslední špetka naděje na to, že by ji mohlo s Lysandrem čekat něco krásného a výjimečného.

Těch děsivých pár minut po koncertě obrátilo celý její dosavadní život naruby. Nezbylo jí nic jiného než odmítnout muže, kterému chtěla odevzdat své srdce. I tělo. Všechno mezi nimi ukončila a odmítala se s ním znovu vidět.

To odpoledne bylo zároveň posledním, kdy hrála na klavír. To, co se přímo u něj událo, když do sálu vešel Hans, jí naprosto znemožnilo znovu se k němu posadit, natož začít hrát.

Jenže teď každým okamžikem mohl Lysandros vejít do nemocničního pokoje, kde ležela spící jeho mladší sestra a její nejlepší kamarádka Xena. Byla samá modřina po autonehodě, ke které došlo předelou noc.

„Xeno.“ Lysandrův hlas vytrhl Riu z přemýšlení. Doslova se nahnul dovnitř spoře osvětleného nemocničního pokoje, s očima pevně upřenými na svou sestru.

Rie se rozbušilo srdce, když si uvědomila, že se jí Lysandros vrací zpátky do života. Nedokázala se ani pohnout, natož promluvit. Zůstala nehybně sedět na velké pohodlné židli v rohu místnosti a vůbec o sobě nedala vědět. Místo toho ho sledovala, jak se postavil k posteli Xeny a upřeně se na svoji sestru zadíval.

Strniště na bradě bylo důkazem toho, že musel Atény opustit opravdu ve spěchu. Přejel si rukou po čele, jako kdyby se snažil ovládnout emoce, a snažil se v duchu vymyslet, co by měl říct a udělat. Ještě pořád si vůbec neuvědomoval, že tu není sám.

Ria zůstala nehybně sedět a její nitro zaplavoval při pohledu na muže, pro kterého ztratila srdce, čím dál větší pocit prázdnoty.

Lysandros se najednou otočil, jako kdyby vycítil její přítomnost, a zadíval se na ni. Prázdnota, která vyzařovala z jeho očí, jí doslova rvala srdce.

„Rio?“ Vypadalo to, jako kdyby na chvíli úplně ztratil řeč. „Kdy jsi sem přišla?“

„Brzy ráno.“ Nevěděla, co mu má říct. Díval se jí pátravě do očí, jako kdyby tam hledal odpovědi, které mu nemohla dát.

„Jak dlouho ještě bude asi spát?“ řekl, když se trochu vzpamatoval.

Ria si při pohledu na něj okamžitě uvědomila, jak moc mu to sluší. V tmavě šedém obleku vynikla jeho pevná, svalnatá postava. Okamžitě si v duchu vybavila, jak ji líbal. Připadalo jí to správné. Krásné. Ale bylo to *předtím*. Když ještě byla úplně jiným člověkem.

Uvědomila si, že čeká na odpověď, a rychle se snažila vzpamatovat. Zůstala úmyslně sedět a doufala, že mu tím vyšle jasný vzkaz, že už ji nezajímá. Přesně tohle mu totiž tvrdila, když se s ním rozešla.

„Když přišla k sobě, byla hodně rozrušená. Nemohla si vůbec na nic vzpomenout, tak jí doktoři